

Nikolaj

Sborník č.I

obsah

Na začátek

Jiří Svině Fiala /1952/

FADINK
PONORNÝ VÝMOR
NEJDOUKROUSTYTOUSTY
SYMFONICKÝRUMĚLEC
A UTOCHTON

PASKVIL

IKAROV PÁD
VZKRÍSENÍ

CHNIVÍ HOLD MARKÍZE DE SADE

BRONZ .

WC MASTURBANT

Michal Prokop/1965/

PROČ JE ČLOVĚK VLÁDCEM PŘÍRODY

Jiří Dkav Vrána/1953/

SKVRNÍ ČISTOTY
LARVY JAKO KOSTRY!!!/zpráva o okamžitém stavu/
RETRABONIS
SKVRNÍ ČISTOTY

Jan Pospíšil /1949/

ALKOHOLEM
MÍROVI A JANĚ
EVE S.

Mám ho rád, když se rozesmutní. Pokud se mi nesnaží zachránit. Obrátit mě k poudřejšímu způsobu života. Tyhle obraceče nemám rád. S těma není člověk nikdy v bezpečí. A tak dlouho dělají obchvaty, až se dostanou dovnitř okýmkem od špajzu. Všechno aby před nima člověk zatknul, ale oni i pak dál čumí aspoň klíčovou dírkou.

JOYCE KARY

Kopytem do hlavy

Na začátek

V tomto Sbírnicku č.1 jsou zastoupeni čtyři autoři. Snad je spojuje surrealistické cítění, snad alkohol. Víť však, že se vzájemně neznají.

Jiřího Svini Fialu jsem původně znal a neznal. Čet jsem jeho básně, slyšel o jeho šílenstvích, a vzrušením k neobvyklým zážitostem zůstal pro mne zahalen a zamřížován, popřípadě byl obklopen drbama. V případě druhého mariánskolázeňského představitele Jiřího Dkawy Vrány to bylo podobné, ten se díky své stihomanií zažíval do lesů, vod a sklepů až jednoho dne vylez a prohlásil: Neposkvrním Prahu svou prací. Od té doby jsem o něm neslyšel.

Začnu ale od začátku. Jednoho dne, bylo to na podzim, jsme přijeli do Mariánských Lázní na akci-happening. Přišli jsme do jakéhox si lomu a tam každý z nás obdržel propagační materiál o M.L., který si nechal vytisknout Čedok, Zandy, místní opilec, na nás vystrčil z křoví prdel natřenou bílým vápnem a bylo odtroubeno. Zůstal jsem stát s otevřenou hubou a můj stín tam možná stojí dosud. (Rok později, možná dva, když mi přešla nechut k podobným akcím, jsem vyjel do M.L! znovu. Tentokrát byl autorem J.D.Vrána. Když jsme přijeli, oznámili nám, ať si sedneme u hospody, že je ještě čas. Zlé jazyky tvrdily, že ráno viděl Dkawu, kterak utíká ruku v ruce s depresí do lesa. Cpili jsme se a tenkrát jsem viděl Magora tancovat nějaký dupák s Alenou P. Svým způsobem to bylo vyvrcholení celé akce. To jsem si slíbil, že na něčem podobném mi v M.L. už neuvidí a vydržel jsem to do loňska, tedy asi 7 let. Přijel jsem pln naděje, že uvidím J.S. Fialu v akci. V té jsem však uviděl Lojzu, Lojzu Ožralého, Lojzu ničícího, no prostě Lojzu. Byl monumentální, tak monumentální, že vše ostatní zastínil. I hořící obrazy, které skutečně hořely. Proč jsem to ale vše napsal? Místo fundovaného rozboru, na který ostatně nemám erudici, stačí nastínit, v jakém ovzduší vzniká, v ovzduší, ve kterém létají taková jména jako: Nietzsche, Ginsberg, de Sade, Knížák. Snad se sluší dodat, že poletují s plochou dráhou letu.

S honzou Pospíšilem /červené listy/, malířem a básníkem, překladatelem a chovatelem chrtů jsem se seznámil zcela jinak. Přijel jsem s Bárrou do Brna, ožrali jsme se a já mu slíbil Stepního vlka, abych mu jej přivez za pět let. Potom přijel na léčení do K. Varů a bylo to. Ostatní je možné se dočíst v básních.

A na konec si nechávám Michala Prokopa, nejmladšího z ~~neznámých~~ autorů, čerstvého absolventa ZVS. Poznal jsem ho u piva jako příjemného spoláčníka, spoluautora výstavy "F-ART", a autora výstavy "Maruška Kudeříková-trvale ilegální". Byl rovněž spoluautorem mnoha seker v hospodách a jednáních. Do dnes si nejsem jistý, zda povídku /bílý papír/ napsal díky vojenské nudě a nebo se projevil jako začínající písmák. To ukáže čas.

Jak je vidět, všechny autory spojuje pivo. Pivo a Československo. Jedno je, bohužel, podmíněno druhým a proto snad bombastičnost některých veršů není úměrná smyslu, proto je úsměv někdy pokřivený. Ale proto vše je to taky napsané. A myslím, že nejen proto.

Spektrum- koňská injekce na obzoru šerosvit

východ slunce - přirození přelepené průsvitným hedvábím a děvče
vpassované na tuto planetu se zmrzlinou a s chutí
k sexu

vokál - křížová cesta z hospody a kvílící duše v měchu vzduchoprázdna

žízeň - neúměrné ukojení kojivých hltů ať už coby spratek či bigamista

tvořivost - pachůť odrovnaných a snících o číši sokratově

čistý tón - vietnamská tygří mast provokující k úchylkám

vzpomínka - vizuálně zakořeněná brzda

západ slunce - mléčný zub nepoznání výměnou za ohlušující direkt
idiotského pohodlí

jen tak stále slepec - krutá je tvá vládnoucí hloupost vůči ostatku
krutá je tvá vlastnost bez výčitek vraždící
jakéhokoli záznamu

udeřil jsem do stolové desky rozlítla se na deprimující lahev

do dřepu zorných vizů krkavce

křišťálový džbán bez ucha mi ostríhal přílišnou zásobu cigaretových
jader lišících se běhalkou...

hrábnul jsem v povzduší paže a otevřená dlaň zvěstovala že
nejkrásnější je žena kurva...

rýsující se hranice světlo a stím tajemno při odhalení nejnapínavější
okamžiky života postupné odhalování nahota nežádoucí stupeň dobytí
víří myšlenkou metuzalémskou...

hvězdná bonboniéra ještě nepřekročila práh modrého daru ale již
se třepotá kdesi v grafu pravdy a chvilkový pohled skrze tvé vězeňské
okno postačí abys zjistil že kulminační bod je kdesi úplně jinde
nežli jsi si myslil před hodinou...

zhebnul velekněz diktátor a povstal mezi mrtvými kdosi podivný
močíš ingoustem čisté listí a on se ti přilepí na paty nechápe
že povídá: všichni pak byli po spolu a měli všecky věci obecné...

kdo ví kdy a jak budem schopni magnetizovat spojitě nádoby v mléčném
baru nad šachovým stolem s hlavou nakřáplou v neskutečné události
zavánějící okamžikem

zbrzdí jej silou své duše a to je právě to všechno

starej hadrář se zbitou duší sotva se vláčel se svým břemenem a nikdo
mu nepomohl ani já - vychutnával jsem tento okamžik absolutní lhostejnosti
tušil jsem že tento obraz již nikdy nespatřím...

zazvonil jsem otevřela mi mladá bokutá se zářnými stehny
vyzvala mne na souboj a já jsem ji porazil usazen na koberci
nechal jsem jí aby neustále bičovala svou snahu svou touhu
lebedil jsem svůj pohled na její nádherná stehna a krásný zadek
když už vzrušením šeptala tak jsem povstal a řekl že je na čase
abychom šli pracovat...

dosáhl svého sedí tu sám píše mu jen jeho matka ač rozeslal psaní
na tisíce adres dnes by trhal petrklíče a zítra by hledal paklíč
k zadní ústupové brance
hladí každý mžik nic víc žádnou rozvětvenost jen mžik a dost
žádnou sedlinu pouze čerstvý šok tak nějak nad plnou třetí
vráskou...

P O N O R N Ý V Ý N O R

tak rychle se potácí počátek
jak zaniká v dešti kurevská myšlenka
na obejdu který vyburcuje starého arakdáda
k tomu aby konečně uskutečnil
svůj tropický sen
zde v přízemních vodách atheismu
tak kráčíme
a budiž nám to k vůli
že jakýs žebrák
odhodil právě v tuto chvíli
svou berlu řvoucí o pomoc !

N E J D O U K R O U S T Y T O U S T Y

tak jak průměří ve vzduchoprázdnu
tak já kráčím do noci
mimo záchvěvů dopadu a otřesů půdy
nic víc neznám
jen kornout lihoviny
bez nádrže vzlyku
z lásky
ano zlásky piji ač chlastám
bez úsměvu při babinci
s výsměchem všem těm lahodám
prsícím se našťvaně k odchodu
a mě je zle u svého zblitku
troufám si již na samotnou venuši
i když vím
že polozpěv se odrazil od tupých skal
pana trosáka
zove a zove křížnou kráží cest
mých květe plání v ovzduší
telefoto květnálnících a žádostí
chlípných žen
jen ženy bez stárnoucích pé es kvé sté
matko vzliku razím skrze tvá protivenství
a lítám bez i s lahvicí po souši závistí...

SYMPONICKÝ RUMĚLEC

velký prokurátor severního větru
hrábnul chlupatým předloktím na dno
kvílivé tesknoty
a převtělený do černého smyčce
rozdělil kokosový ořech na tisícetřpytů
před mikrofonem běsnícího negra
a byla ta Salome trapná
když také dostala kousek třpytu
a v slzavém šílenství spáchala vraždu
potratem dějin

jen pohyb a tóny se skryjí
zpět do vymyšlené ruky skladatele
která nyní hladí
největší poprsí matky tance
žmoulá mezi prsty bradavky
vinného stříku
a hladově se sápe pod minisukni
posledního tahu zkřížených steh
je tam teplo když při spermatickém výkřiku
zatlačíš oči a uvolníš křeče
zmírajícího sanatáše jenž
se proklatě uhnízdil do nebes...
..

A U T O C H T O N

je to perverze mít výkaly
v rohu své místnosti?
přitom podat v sázkové kanceláři
čísla která vyjdou?
nafouknout rudý balón
a pověsit jej na okapovou rouru svého domu?
ilustrovat báchorky které
čtou stejně jen zbabělci?
učinil jsem všechno v tomtéž dni
a mám krásný pocit
že nic z toho nebylo zbůhdarma
naopak každý den
chci množit tuto nádheru bez mincí zrady...

J. S. F I A L A

P A S K V I L

(Ikarův pád, vzrůstání)

1980 - 81

Ikarův pád

Olovený pták přerazil peruť
Ikara vrhl na jehlan čák
vápených hornin s medailí křiku
Tak osud a střela ubily labuť
jak patos pěvce z dryáků
jenž lovcům vymaloval hrud
galaxijního letce v pra orech mraků
Ptačí terč mocných křídel
škrabaný deštěm broků
a kružnicí světla do řvoucích hrdel
dopadl mrtvý před čenich psů
A vědomí prasklé jako starý džbán
zachytil konec do vzduté sítě
posléze v štěrku pošlapán
umíral s růží vyhřezlou z hrudě

Tichounce z drtě kruh páč snění
vyklovl kosmos jenž rudě slehl
opojným smaltem do úhoru
vázdnoty dýchl pelyněk
Od nebes lana vyřapala
na mrtvolné ptačí líce
žulový písek vosmíru vpila
labutí slza ja o svíce
Do oka vpálila se vůní
roupětem bolu v kosmic é mrvě
zde úder jitrní o hvězdu drtí
večerní sen jak pošlé sledě
V ideí věrná Martyleru
planeta mládí které padá
souhvězdím květů do éteru
Od nebes dolů stoupá
zabitá labuť hřívou slunce
vzhůru plamenem jak čára
do středu ohně a dál ke střelce
kompasu na prstech rana
Propadá mlhou k pólu země
od pevných mračen odervána
Okvěti nebes sršící vilně
v pichlavých horstvech a výstřel drásá
jak oblouk jisker když pukne luna
a srdcem vzlétne šedá dlan
impulsu honce který ztéká
Ikar v snící uragan

V kabině krytu
oslepen hvězdou
meteorickou bájí lidského nýta
Zabitý střelec vlisovaný pumpou
atitivního se živlu na tympany straně
zabořen hlavou do prstě preorané erozí
do cévy hlíny která jedovatě
slízala z těla teplou korozi
A Země pod žhavou lupou bouře
lesklá bledá ~~expozitresek~~ na oceánu
prosta života a plná gilotiny kouře
zakymácela bodláčím vápenatých skal
když s výstrelen kulka rozerval kůži
Ikaru ptáka jenž mračnem odlétal
k blištivé hvězdě s mimozemskou vůní ...

Na masiv skla zbroušený srdcem
do fazet jasu a pazourků třístě
třípyty vrhlé heliovým florem
razpátek k zemi na vápenate pěstě
dopadl Ikarus plavovlasým týlem
a ha ry křídel nad mrtvolami vlají
jak asteroid věduprítomný svitem
odvěké maty u které si v prachu labutě hrají

Chřestící breál jalovců a osik
znásobil skřek jenž zatřepotal
křídly omračených kosů a prerostl na křik ~~prázdní~~
pádících střelců od kulometných hnízd
Jásot vyplítý až k otevřenému hrobu
skalisté rakve do které svit
zakrvavělé tkáně varštil řvoucí ozvěnu
a vyhrzl mrtvolu ze sna do světelného kruhu
čichajícího reflektoru na stopách mračen
hrst sméchu plivl do rozraženého týlu
jak žhnoucí bod cigaret na chuchvalci lokem
blýskl se výsměch v očích honcu
u zamaskovaného těla ve shluku se t snících
v kaluži sedlé hrve Sykot zvonců
mlhy a pár kol skalisek se vinoucích
rozkmítal křivku chundelatých letek
na thérové kůži oblaku pod kterým vlají
křoviny osik jak pra orce listů do dálek
v jediném oválu svírajíc skálu lany
zkrivených stromů Koberec ostružin a šápků
zapraštel vzdechem když operený stán
vznesl se masivem skal do vzdušného víru
jenž láká vanem horlavin
na cestu ke hvězdě zoncou fialových plynů
Ikaru ptáka jenž nekonečně snil
o krovínách lesa drásajíc hrubou křidu
okoralých kamenů a magma hvězdy pil
skrze sito mračen a vrcholky osik ...

Martylero ... dramatičtější a snu
v doteku střely krvaví jako ptačí krik
na střevech planenných zřítivší se do okopů
do stínu střelce jenž smršť ohně vítá
ohladem lepců a mrtvých prsou křeč
za titánského jasu hlínu svírá
na dně krytu kol skalisek praská kleč
přetižena hvězdou a chuchvalce plynu
šlehly třpytem skrze horkou noc ... Labuť zmrá
a propadá se nebem v vápenatém rovu
na mušku střelců na ja ovse Skály ... Svítá

Vzkříšení

úderu svitu pracují pěstí na pacnoucím prostoru a v šeru čtyř stěné kabiny pře-
pařené ktronem i skrze těžký sníl a deš-
tím vrhá nazelenalé slunce clonu sféry
natoucí jas na siluetu dvanáctihlavého
stínu tisknucího se zadky do plechov
lavice vyčeněný, pos chrčí do mříží a údy
st mu tisknucí se v nahněný tvar kolé-
ban ve vlnách ustí je je oten dotyka-
tící se látky a dímající strážce zazřikal
zarudlými vlnky a plivl těžký hlen který
rozplízl se na plechové stěně a dříknuje
v oprýskaných plicích avie která kodrci
se v kloubech kamenité cesty lelezná kob-
ka chrastí razavými lebry a dýty škrípá-
jí pod vahou stěn pauté jak pod siloně-
rem větru a tíla sféry vmáchnuté na op-
rýskaný kvádr sesmeká sesmeká se k fia-
lovým skvrnám rozlité nafty na promáčen
štěrku sperma vody cáká skvírou na šero
jakob hladil uhry chlapů olezlý svit lí-
za obličej a pleš v dlani fabor světla x
vysvlekl od stínu chumáč chlapů v podře-
pu ztisklých lavic paprsky škrábají na
šero špi avé okno obrostlo mrazem profu-
kuje keři točitou cestou až k frátům ko-
ridoru narůstají zdi v skle naporcovaném
pásky masivní mříže do čtverců v nichž kra-
jina spoutaná blátem ztéká oknem z oze pne-
matik berta stříká z kal ží kobka brzdí
až přechy mrdí za zadý věžní naftalín rzi-
výni machy páchne a chutná jako kopnutí
vrchovina v obdélníku lverí oslůže hr-
ber pne se olovnatě nad betonovou zeď prač-
na oblá jako plod sesmekla se pod obzor
a syrají bílé jehly na kůži po jednom řa-
dí se dvojitup plechové klape reliet opevněné
brány zasněžená řada u koridoru hu-
sím odchodem vykročila za povolu závěsy
bílá temná v doteku lema zosínavěly vřst-
vou a slepý prostor semklých bud v i v zezumřené
betonové ohradě a mezi dráty roztekl se zach
seurak

nahá atmosféra žíhaná jaseň belavá jak
cement vyzděný na ozón když do oka škrá-
be mě slunce a voní hlina prachný jíl jak
křemiditý kour vyrazil od země dusoten
tvaru a obalil stolidskou vřavu hnarou
ovely do symetrických čar vyšlá prsa a
očítají stádo připeklé do ruda plavenem
slunce jenž žlne do lebký sintro čedice
hryzá ní kůži tray kopriv ledivé prachem

Chmatáckými prsty hladí oka drátů na plo-
 tu před polem písku a panelové hradby bí-
 le ubykace jiskří horké mraky jak náplas-
 ti jsou vlepeny do slunce až zatmí se v ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~
 očích stolidský řad okolo osy čelem vzad
 a z prava v nebi nad vězeňskou branou kří-
 dlo par jako drť olova ztéká do výhně smý-
 káno dláknem cepení křídlo když oblačnou
 pouští svit prostřílí si hledí a zaslepí
 zahltí mi oko zlatou okují břízy pohodily
 suché listí na dřevo roubeného skladu
 a do marastu sametky vpichují chmýří chlad-
 ný vítr sychravý prst položil mi na kůži
 a vztekly vlčák běží koridorem srotuje trá-
 vu až k obličejí mokrým hrbetem skáče mi do ~~xxxxxxxx~~
 oka a řada na apelu chrčí do střechylůmra-
 čen svírám vzduch a rozevlátý mráz vydutá
 mračna kam dolétnou obepínají obzory slun-
 ce v behinském par bliká svitem hvězda na
 mříži škvírou okna reflektor plije skvrnu
 do lůžka tma jazyk položila a zdroj zal-
 knul se za skleněnou blanou jak slepec hnátly
 oči na okno a nevidomě z rám do ta na
 o paměti vzhůru nad dráty za chvíli vrá-
 til se mi zrak jen oka galxií lesknou se
 nocí zlatou hubou vykusují námrazu noci
 masivy par s éterickou kůží vzepnuté nad
 jitrní zeď dýchám pot a šlepnul interval
 rozžehlných oken šhubá lebkami věznů uchem
 trhá povol z jedné tmy do druhé letí křik
 a cinká aluminium a to lžičky o hliník bijí
 jak do bronzů a kdesi ve tmě zástup bleč-
 kou melta nadouvá se střeva a v kinosale
 bobtná dým voní tabák tráva křesá ve škvě-
 ře a ojinělé trosky podzá ních květin bijí
~~xxxxxxxxxx~~ xxxxx

palicí do jitra dne ten zbervil na olov-
 natem nebi každíčkou sparu puklinu proti
 slunci zaplnil krví voní jíl a krumpáčem
 poraněné maso země lehtá ve chřípí listy
 divizen spolknul beton a huben míchačky
 křápe a vyživuje maltu do bláta širokého
 výkopu taraseného plotem a uzančeného dré-
 ty ke koridoru krajina stoupá do nebe lysé
 háje až k modré věži třesou pleši uranový
 důl zdvíhá údy skrze nekonečná mračna a
 povětrný lough sžírá mlhu opět vlna pove-
 lů cloumá tvarem a deformuje řad řad manipul
 v nároží krokem zahrnul chrchlající vřavu
 posléze vpíjí jícen dveří řadu po řadě a
 ornice mračen výhledem z okna obzorem plo-
 ve zmuchlaná jako dým a chuchvalce páry
 spájí se masivem plachty kryjí hladinu
 nebes sít větru přeze kosmos oblakem smý-
 ká první sních lehounce bije do tabulek
 skla a z nebe splíchá bílá nočka a od
 zhora sypá se na lys u zemi

uknul rok ja o vojce jako nyší brich
ztěklý arzenem vyh ezl střívkem do noci ~~xxxxx~~
a krásy proběhly zónou fotobuněk vlčák
v zubech p inesi mi hvězdu zdochlou ja-
ko loňský rok a další přišel pískem a
v koridoru jak strážného stopy podél zdí
oslintán celý rety světél onen rok skrze
~~xxix~~ katr vyštěkl povel a jako elastické
lano zatah se do try novoroční noc připe-
klá ohněm hvězda Martylero v kaolinovém
pohlaví WC a zrcadlo piosaru kreslí onen
asteroid jenž skrze okno a dlaždičky plí-
vá přížně av samě hřivu plamenů do sli-
zu a do glosetu hvězda zatíná jas a víří
rzivou močovinu odpadem do centra kalu
a kapilár kanalizací sítě syčíce a zapá-
chajíc hvězda Martylero na globalu země
zatíná volfram éterický chrup do bažiny
noci a hvězda Ikarova o prostor o bedra
horizontu t e plamenou srst Aráv Jeru
stříbrnou lunu v matečném ohni jak u prsu
zpeklé rety novorozenat to měsíce jsou
hvězdy které magnet polů kosmickou ~~xxxx~~
~~xxxx~~ silou vmetl stálicím do stěty nad
uranovou zonn genitálních vrchovin dvě
měsíce černých jako rula jako krev loká
půlnoc kiz železa a hematit tavícího se
Jeru i krevel Arávu když vlasatice blýs-
kne ~~xx~~ jiskrou nade mraky a pověsí půlnoc
závažím ohně až na horizont onen lalok
tavící se rudy o povětří plyn křesne
ohněm a pada na kostrě ohně plamenem
žíhaný až k titanskému alze onen požar
v rozervaných křídlech labutích jako spe-
mat bělobu se mihá po vzduchu a rulou ~~xxxxxx~~
plane obora lesa starý mythus av jizvy
cítí v týlu když hvězdné bulvy z paměti
vytrásají mlžný snímek a lhostejno je ny-
nízda sny či minulosti se do nyšlenky vpí-
jí do roviny hladí gordisny víze jak pa-
mět či fotografii můj ~~xxxx~~ iluzí nebo ne-
gativ mythu na kaolinglosetu v němž Marty-
lero třesklo o zrcadlící se hnotu zaplá
onen mythus Ikara tak jak z bahniska pod-
vědomí provazec vz omítky vyhřezá a rozdírá
noc až k nervům v ložnici střelný prach
čpí meluzína hvězda ~~xx~~ lebek spících věz-
ňů ve spáře okna splynula a dechem a chra o-
tem chlápů oheň hvězdy na osleda kreslí
svůj plamen do temnoty a jazyky doblikávají
v reletici sněhu reflektor čichá po oknech
a ~~xxxx~~ ubytací jako psí čenich lžgr kori-
dorem rade na temnotu elektrické světlo li-
ja ramena postelí dýchají mi do tváří a potem
voní půlnoc jako mol krouží po retech a z če-
listí chlápů surovou niť vysoukává duše po
pachu a jazyku tasemnice snu zatížená přizněm
vylézá ze chřtánu a fistlí pročešává smrad
světnice b e eno afektu mě tíží hvězdou zhas-
lou na zrcadle WC má vyceněná duše ohlodává obzor
tiarou svých čelistí a ve vzteku vrhám se na pancíř
lechlů a na železa katru agrese okřídlená snem lape
bosou nohou ve sněhu a v koridoru piští střela železna
jehla rve terč mého těla

OMNIVÝ HOLD MARKÝZE DE SADE

(vernisaž hořících obrazů, místo: Prelátův pramen, Mariánské Lázně,
listopad 1985)

V arealu palisady dětského hřiště Prelátova pramene, ve vstupní bráně visí polyestýrenový panely s kresbami autorů Jiřího Fialy a ZFL Pastyryka. Je noc a panely osvětluje instalované osvětlení z blízké čerpací stanice. Přichází publikum a do tmy zazní melodramatická symfonie " Katastrofální zpěv " v podání Patologického orchestru města Mariánské Lázně se sólistou Eukalipthé Křížalovským - Fošnou. Jde o magnetofonový záznam reprodukováný přes 100 watový zesilovač.

Symfonie " Katastrofální zpěv " končí výstřelem samopalů a osvětlení panelů hasne. Zaznívají první tóny Haydnovy symfonie a panely s obrazy auterské dvojice napuštěné benzínem se vznaly, hoří a padají na zem. Zároveň shoří i přehoz v popředí vstupní brány - světlo - na osvětlené scéně se tyčí útvar složený z kovové drátěnky do postele, na kterou jsou navařeny varné trubky a tomuto útvaru vévodí nápis: Toto torze daruji Mariánským Lázním, Jiří Fiala. Toto torze zde zůstává jako socha definitivně zasazená do popředí Prelátova pramene.

Nastává druhá fáze výstavy Omnivý hold markýze de Sade - Akční vernisaž. Neustále zní Haydnova symfonie. Další světlo osvětlí palisádu dětského hřiště, na ní je umístěn bílý Malevičův čtverec. Přichází autor Jiří Fiala, svléká se do trenýrek a šaty nahází do otevřeného kufru, zalije je sádkou, zavře kufr a roztříská jej a zdemoluje lešenářskou trubkou. Zdemolovaný kufr pověsí na plochu bílého Malevičova čtverce a zmizí. Na scéně se objevuje spoluautor ZFL Pastyryk, pověsí na Malevičův čtverec síťovku se dvěma dýmovnicemi, zapálí je, scéna se začíná hálit de dýmu a zahaluje prostor Prelátova pramene. ZFL Pastyryk vchází do publika a zde rozdává složenky se svojí adresou, jsou to peštevnické složenky na částku 50,- Kčs. Doznívá Haydnova symfonie.

Autoři: 1. výtvarný panel - ZFL Pastyryk

2. výtvarný panel - Jiří Fiala

Autor scény, děje - Jiří Fiala

BRONZ

Jiří Fiala

SOCIALISMUS - brádatý chlap vlekoucí dryják kurdské krajiny
SOCIALISMUS - konský ocas vibrující v černé kaudě Konga
SOCIALISMUS - vietnamské kulky v kůži všech čínských soudruhů
SOCIALISMUS - obrovská bublina s kresbou Lenina
SOCIALISMUS - ocaraná vazba připomínající Spiridonovovu a lva Trockého
SOCIALISMUS - pýcha na hředla Afriky
SOCIALISMUS - mám v patách stín
SOCIALISMUS - dialektický kožich mých materialistických vizí
SOCIALISMUS - hřívá Afgánistánu a vtěutá střeva Biafry
SOCIALISMUS - Asie s erbem naftových polí
SOCIALISMUS - s lebkou avantgardy a nohy přikované do Rudého náměstí
v Kremlu
SOCIALISMUS -
SOCIALISMUS -

procházím štolou topného kanálu
pod smyčkami kondenzačních hadů
pod parními odbočkami vlekcovní se stropním průchodem
pod dvoucoulovým bachorem litinových šoupat
pod čerpadly svých živorodých a legovaných sryslů
pod úzkým nervem kosterbatého světla
pod kočičími stíny přehajících kryš
mikroatomové výbuchy drtí mi explodují u nohou
světlo kreslí do puklin archivolt
cvakot mých bot pleská do ~~trixingia~~ triglitů a meponů
procházím betonovou džunglí až do betonitu své nadrealistické Vize ...

plamen petrolejových knotů
kahany v lucernách podzemního labirintu
vztahují licousy do magnetů světlíků
a z dálky kývají jazyky jako rozvětvenými údy bájných afrických sanců
z draperie pohanských pastvin
se blýská pochodeň v magnetickém oku de Sadeho dvorany
petrolejová záře rozkrajuje šero
vidím lasturu arktických mechů
dívku se zeleným rozkrokem
strhává mé masné pracovní kalhoty
a ústa vaginy kopulují po veristic ém soussoři snu
její ruka s klišáty prstenů
vjíždí mi do slepených smradlavých vlasů
ma uji árijskou kůži
lízách chuť petroleje i koudel holek z Avignonu
otevírám tvé oči jak vikýře do masochistické noci
z křížové kopule asfaltového nebe
visí lesbický hrozen ukutý z bílých a roztořených zadků
procházím řečí těm dehtovou trávou a suríkem
k r dčulíkatým děvkám s pihami na chlupatých hýždích
k mdonám s prasečími varlaty v ústech
svírají růj šourek baldachýnem negerských psků
pomerančové bradavky
kalvarie penisů rozumné antiky
zlatolisté fikusy Onanovy
bronzový čárek ve tvých zduřelých žlázách
a potrubím kondenzatů prodírá se bezhvězdné nebe
procházím opiovým pachem žulové ulice
v botách mi chrupají lebky makovic
bronzové střepy deliria
vítr třese fiálem keřů a vyčesává z listů vši
otevřený chřtán ulice
zírá z polygonů jak navigační bod elektrárenské věže ...

stěny hospody jsou polychromované dynamitem
 provazy kouže uzlují své zálesácké smyčky
 imaginace prošívá napříč mou vizí surrealismu ou jehlu
 benzín prostorů
 zatlouká mi do mozku sgrafito stěn
 sedím ti s blondátou holkou
 otravnou slovenkou třesoucí se o panenství
 vězním její dolnověšné copy v uzlu svých škrkavek
 a u čela sousedních stolů
 se otevírají ústa národních písní
 do dvojitého nelzonu mě sevřel rum
 máš lízol ve vlasech
 trhám tě z šatů
 křičíš sražená do dlaždiček na hajzlu
 na rohožce praská lysý plamen tvých copů
 plavu v pucvoli nabe zpitomělé ~~šixy~~ slovenky
 kopáš patami do futer u dvěří
 a za luxferami hlasitě kdosi nočí
 lidé se vyladují toninou červenomodrých trikolór
 a dáví lidovou píseň
 hekáš do nacionalistického sboru
 a velkým dávením ozvěna vrací tvůj mýtus
 páram ti kůže a v uších mi zvoní bronz gándyovských hlav
 zoběky hlauznivě teskných melodií

SOCIALISMUS /- loudám se z hos ody jak z Rudolfiny
SOCIALISMUS - tvá hlava zvrácená na gauči nákladní rampy
SOCIALISMUS - roztažené nohy s vysklebenou harmonikou gnitálií
SOCIALISMUS - nejvyšší hvězdy Moskevských čidel
SOCIALISMUS - stuha podvazků obepínající tvá kolena
SOCIALISMUS - oděný v houštinách tvých copů
SOCIALISMUS - vězenkyně s jizvami na patách
SOCIALISMUS - znásilněná revolucionárka Anna Spiridonová
SOCIALISMUS - Ukrajina této Vize
SOCIALISMUS - chytám lelky na kočičích hlavách Dobrovsého ulice

WC MASTURBANT

Nejhezčí vzácvou rybou je vajgl v mušli, když libá vejce, oždibuje ho s hubou otevřenou jako když se pravýsledek snaží vniknout do nitra prazákladu. A nad ním míchají vejci a oklepávají vajgly. I já sem chodím oklepávat. Ale někdy, příliš horlivých okleoáváním, vajgl se stává celým tělesem dokonalého tvaru, tvaru základního, zdokonaleného stoupáním nad vejce, vzdalováním se Vejci a přibližováním se vejci. A sviští vzhůru. Viděl jsem jak rve oblaka, jak zhasíná hvězdy a zastiňuje zemi horami zlých snů. Slyšel jsem jak rve sprostá rouhání všemu, čemu se tam dole lidé klanějí! A já, já jsem opakoval jedné noci některé jeho věty, věty ~~jedovatého~~ jedovatého zeufalství a poshybností. Až konečně se zpěněného dna mušle zrodila se v parách Venuše a poskytla mi ukojení prostřednictvím únavy a jazyka přilepeného na patře. Naplil jsem do mušle. A vajgl konečně došel svého klidu přilepen zelenavým hnisaným chrchlem k políbenému vejci.

To je jen taková fantasmagorie, výplod alkoholu, četby Ginsberga a sexuální rozháranosti .

Našel jsem ještě další takovéhle výplody, ale to už je snad jen čistá pornografie.

Proč je člověk vládcem přírody ?

Bylo teplé letní ráno. Asfalt se tetelil teplem a někde řval kos. Ze zatáčky vyjela jeptiška na kolech a vesele šněrovala silnici. Byla opilá a pevně rozhodnutá kopírovat nepřerušovanou bílou čáru uprostřed vozovky. Zdánlivý klid nadělního dopoledne nerušil ani obrovské řvoucí nákladák, který se vyvalil v protisměru a ve snaze vrátit se do svého pruhu sejmul jeptišku rezolutně. Kolo se detočilo kolem půl čtvrté, do nemocnice dorazila sanitka s umírající jeptiškou něco před půlnocí. Potom šlo všechno hrozně pomalu.

Doktor Brown procházel ztemnělou chodbou a namáhal si mozek. Přemýšlel, komu prodat svoji sbírku známek, když byl vyrušen skřeky linoucimi se ze sesterského pokoje. Otevřel dveře a ten pohled ho šokoval. Sestra Smithová, doktorova sestřenic z matčiny strany, byla plně v zajetí milostných her, provozovaných se dvěma tureckými studenty, hospitalizovanými s popáleninami třetího stupně. Doktor vykřikl neznámé "pardon" a opatrně zavřel dveře. Věc mu dlouho ležela v hlavě, známky byly cenné a seriózních kupců málo. Teď navíc ten případ s jeptiškou. Bylo 00 03 hodin.

Dorothea Weselská cítila, jak jí buší srdce. Žila. Už 45 let. Někdy jí to připadalo hodně, jindy málo a venku padal sníh.

Desítky kilometrů odtud přemýšlel doktor Brown o svých známkách, jeptiška vyspávala opici a sestra souložila s tureckými simulanty. Dorothea tohle všechno věděla. Měla zázračné mediální schopnosti a osudy těchto tří lidí jí začali zajímat ve chvíli, kdy pojídala housku se salámem. Věděla, že doktor Brown začíná záhy plešatět a má na ruce 8 cm dlouhou jizvu. Zvedla telefon a vytočila předpověď počasí. Dozvěděla se, že nad libetem prší, takže s útokem na vrchol bude muset nějaké šásek posečkat. Telefonicky si objednala letenku do Carson City, stát Nevada, sbalila si nezbytné kufry a odjela na letiště. Letadlo odlétalo přesně, sedla si nad motory. Nesnesla lidskou společnost a tato místa, kde je nejvíce slyšet hluk motorů, přitahují nejméně cestujících. Zřetelně viděla, jak ve výšce 10000 metrů odpadává nejprve jeden, poté druhý motor. Letoun se zřítil do džungle nedaleko správní budovy General Motors. Bylo 00 04 hodin.

Doktor Brown popíjel kávu ve své kanceláři a četl Neue Chine Presse, deník čínské menšiny. Oznamoval si pár inzerátů, už delší dobu měl zájem o koupi staršího kostela. Položil noviny a lehl si pod stůl, jehož nohy byly polepené pláty kartonu, mu skýtal vynikající útulek. Doktor usnul. Zdálo se mu o sluncem zalité louce plné barevných míčů a nafukovacích hraček piroteckních tvarů a barev. Doktor viděl sám sebe jak v tričku s nápisem SPOLANA NERATOVICE a v šortkách na kňandým poskakuje a vesele dovádí uprostřed té záplavy barev a bylo mu lehké u srdce. Uprostřed louky ~~na~~ vyrůstal z vrstvy balónů vysoký železobetonový stožár a na jeho vrcholu stál kufr. Doktor pochopil, že v tom kufre je skryto tajemství jeho života. Tajemství, po jehož odhalení podvědomě toužil celý život. Vylézt na sloup nebylo obtížné. Byl namazan máslem a bez jediného výstupu, tak ho doktor prostě obešel a vylezl z druhé strany, že byl žebřík. Lezl stále rychleji, oháněnvěčným motorem lidstva - hladem po poznání nebo taky poznáním po hladu. Stál nad kufrem, ale dlouho se nerozmýšlel. Prudce ho otevře l a našel v něm anglicko-svahilský slovník. Vrh l se po něm, ale slovník rozepjal listy na straně 189-190 a vznesl se k obloze. Doktor se vrhl za ním, ale tu si uvědomil že stojí na vysokém sloupu a tudíž nemůže příliš vybíhat do prostoru. Pozdě. Otevřela se pod ním černá propast a všechny doktorovi vnitřnosti prudce měnily místo jim vx těle určené. Pád vypadal hrůzně. Situace byla kritická a tak se doktor probudil. V rohu kanceláře okusoval špinavý a prašivý toulavý pes doktorovu svačinu-banán. Díval se vykulenýma ustrašenýma očima na svět a hlavně na doktora, takže když zaregistroval pohyb, nakřčil se a uvědomil si, že je v pasti. Doktor vyskočil na všechny čtyři, vycenil chrup a vrhl se na kvíleící zvíře. Zápas byl krátký, za chvíli stékala doktorovi po bradě teplá zvířecí krev. Bylo 00 05 hodin.

Sestra Smithová uložila oba své miláčky zpět do olejových nádrží a přemýšlela o tom, že nejkrásnější na světěx je svobodný projev fantazie. Během svých úvah dorazila ke kanceláři doktora Browna, svého bratrance z otcovy strany a bez zaklepání vešla dovnitř. Uviděla doktora jak vkleče vyrvává svým bělostným chrupem střeva z psího břicha. Přihloupě se usmála, řekla "pardon" a vyšla na chodbu. Její myšlenky se vracely ke stále stejnému problému. Krása není květina, strom, dům. Krása je květina s fantazií dohromady. Bylo 00 06 hodin.

Klenbou stromoví jen místy proráželo světlo. Dorotha Wesellská si uvědomila, že je v zoufalé situaci. Všechna místa v hotelu byla obsazena a navíc ti moskyti, no prostě hrůza. Trochu jí uklidnilo, když našla v kapse čtvrt-dollar na telefon. Velký tlustý červ se s neobvyklou rychlostí zaryl Dorotě pod kůži a jí nezbylo nic jiného než se pokusit o kompromis - rozběhla se s největší rychlostí, jaké byla schopna. S Waltrem si padli do náručí a dlouho se objímali, načež on stále opakoval "Už nikdy" a ona stále opakovala "Až navěky". Bylo 00 07 hodin.

Hodina je vlastně hrozně dlouhá doba. Během hodiny se člověk narodí a umře. Během hodiny se upeče maso, během hodiny uteče 60 minut, ale nevymřou všichni komáři světa.

Doktor Brown se vysprchoval, na podlaze udělal několik vzorových kliků, zchládl tělo studenou sprchou, udělal na podlaze koupelny čelem vzad a vytřel se do sucha obrovskou froté utěrkou. Spolkl narychlo několik švestek, obrátil oči v sloup a zemřel. Bylo 00 08 hodin.

V 00 09 hodin přišel člověk a stal se vládcem přírody.

SKVRNY ČISTOTY

Jiří Dvaz

~~ISBN~~

1984

Věnováno Karlu Ámosi Komenskému

Larvy jako kostry ... (zpráva o okamžitém stavu)

Kdyby takovej obyčejnej, prohmalej
úřední šiml bafal v kanceláři
Marijánku, zcela určitě by tato
nebyla považována za věc neřestnou,
stejně jako kofeinové vývary
jsou dneska brány spíše za věc
velice cnostnou a člověku potřebnou.
Přitom mám natrvale v hlavě vryto,
že šimlové se všastně hrozně rádi
řektají. Takže třeba naši šimalíčkové
jsou na tuty bestiálně zdegenerovaní.
Konští rasové vymřeli
po meči, takže co s nimi?
Kdybychom je nasázeli do polí,
třeba jako brambory, hrozila by
zřejmě námi netušená katastrofa pro
celé lidstvo. Zahynuli bychom právě-
podobně, po požití netušených ještě
plodů, na mozkovou kapku, nebo tak
nějak.

Mrtvola zabalená v pytli, která mne
v kanceláři střeží dnem i nocí, je
dneska zcela nelogicky pro ní vzato,
hozena na rampu do mrazu.
V tichosti, pro mne typickou, jsem
kývnul palcem k zemi. A strašidelně
šiml se mi v ten moment proměnil
v železný odpad. V takový ocelový
formy, v nichž se v Kladně odštěvají
náboje do tanků. To mi je ale taky
k hovnu a kalamárnika to pouze
vysvobodilo ze spárů při zemi se
ploužícího mrazu.

Povstal jsem tedy ve své sešlosti
a co krok to klid, jsem přemýšlel
co s ním. Šplně soustředit jsem
se ale nemohl, neboť slimáčí pohyb
okolo projíždějícího vozu značky
SNE, prozařoval mou osobu jakýmsi
ničivými paprsky gama, vyvolávající,
dle mého soudu, rozklad mozkových
buněk. Schoval jsem se tedy do
zástěnku, aby nevěděli kam mají
ten jejich přístupný zaměřit.
Jenže v sedě se mi přeměšlí trochu
hůře a hlavně mi to trvá dýl.

všechno

Během dvou hodin, kdy vůbec neviděli můj položený se stín, si sřejmě vydedukovali, že mne již rozložili úplně a konečně odjeli.

Každ jsem šel ven, k tomu mému ocelovému pytli, něco mě totiž napadlo. Napadlo mě, že bych tu ocel mohl třeba zveršovat. Aspoň k něčemu by byla dobrá.

Počal jsem v ní tedy tepat své zničené fluidum a ono mi to železo začlo zpívat mezi prstama. Takový smradlavý písň o černějš kočkách přes cestu. A potom o nutnosti někam se vzdálit. V tu chvíli šo zcela vanklo z rukou a ovládlo mne to tak daleš, že jsem nebyl schopen úniku.

Pořád a ještě za bílého dne, kdy ~~již~~ již nádvoří bylo plné dělníků, jsem si s tím pytlm pohrával.

Laskal jsem ocel mezi prsty a přitrouble se u toho usmíval. A každěj ten dělník, co si na to taky sáhal, tak taky začal bejt blbej a úplně oddaně pokornej.

Mrajeme si tu do dneška, my všichni, už je nás moc. My všichni co jsme kývli palcem směrem dolů a nedali si pozor na ruce.

Retrabonis

V ten den, který byl obvyklý,
jsem viděl nad domem Měsíc
v pololeže. Ten dům jsem ví-
dával každý den.

Při příležitosti, když jsem
močil pod halogenovou lampou,
mi začalo bít jasno, že into-
nace dostala neobvyklý říz. A to
takový, že jsem se nemohl ani vy-
blít. Zkoušel jsem zavrtnout svou
palici do haldy koksu. Přímě z Ostra-
vy čpěl tento zápach a já blouznil o
čistotě vpravdě vtříbené do křesel
absolutoria. Ubohost, prožděná u mé
křídme lásky, stala se nepostradatelnou
k leupři vůkol těchto všemožně zbleudi-
lých tvorů. Nechci a nebyl bych schopen
chtít od těchto zmrazit přítomnou chtivost
po zvětšenině vnímané krutostí
sledného příraza.

A byl jsem tam u těch zdlouhavě
pletených pozdravů, protože se zmítla
ta slova ve jménu jelikož. Nastala
blažená spokojenost a při té příležitosti
jsem vyslechl zarážející dialog.

Ti mušle, určené pro čpavkový odpad,
byly v ten moment obsazeny. Vlastně
obstáty rozkrečenými pány. Jedním z nich
jsem byl já. Při ovrkotu močových
laminátů, jsem zaslechl asi toto:
"Vašku, už jsem vlastně nad hrobem.
Musíme tam stejně všichni, nic se nedá svítit.
Zatím však jsme tady a musíme toho
dokonale využít. Vypijeme ještě co se
do nás vejde.:

Načež jeho soused odpověděl:

"Toníku, ničeho se neboj, pokud je mi
známo, tak se odsud ještě nikde nevrátil.

Takže tam bude asi dobře.:

Propleten svou vlastní propleteností
prehám na stoličce čekající na můj podhřbet.

Usazen vpíjím exově slastný mok a už si
o těchto dědečkách přestávám myslet,
že jsou to blbeci. Naopak.

Snad to způsobil ten kopanec v řitní průzor pro hovor, aby bylo vz omenuto na prvou republiku. I když již byli schopni v určitý moment věřit, že tamto, co oni přešli že to opravdu bylo špatné. Nezapřevše však své oddané Čechství, pozvedli onu památnou dobu na úroveň jež jí fakticky patří. Detonačně tato cévkovací záležitost stála za to:

"... pokud je mi známo, tak se ještě odsud nikdo ještě nevrátil. Takže tam bude asi dobře."

Blouznil jsem u stolu spokojen nad tím, že veškero, co jsem si o nich myslel, jest vyvráceno. A následující přímý přísun alkoholu zasýčel v mých útro-
bách, které ihned vyslaly impuls do této chvíle o neposkvrněnou a střizlavou uvážlivost. Taký už nechci být nejsucí. Blankytně odpálen za tou imaginární dívkou, která postrádá jakýkoli krach, si povídám se svým soustěním a od určité chvíle vím, že kélikráte bhaná planá řeč, v podstatě impulsivní, taký stojí za vyslechnutí.

Po vypití třiceti piv jsem vystřizlivěl natolik, že člověka, jenž kroutil hlavou nad mým polibkem v ovzduší, jsem utopil konkrétností natolik, že i on zmizel radši do mrazivé nosi. Nebyl schopen, tak jako dříve já, pochopit to co jest hmatatelně odbíjející.

Nic jiného, nic končícího, tak jednoduché až jsem žasnul nad tím, že jsem to taký pochopil.

SKVRNY ČISTOTY

Snad se to dříve odvíjelo jinak, ale situace dala pohled tam, kde jsem sřel velký výbuch toho, čemu jsem nebyl nikdy schopem věřit.

Erst špíny, která zastoupila cestu té totalitě, jež vyzařovala svým neustálým tempem zvířecího flexu.

Jen výklenky parních lázní jsou mi svědkem před pomluvou druhotných tkaleů. A já se trátím do stavu, jenž žádá existenciho vysvětlení.

ze všeho hlava kolem jde co val
připadám si jako snůt bloudící smámeně
jako kdyby země byla nebesy a já klínkal
se ve svém blouznění po její klénbě šíleně
hlavou delů koupavě jak na rozbouřeném oceánu

vše děsivě plasticky prolíná v duši mou
jídlo voda zlo edperná to výheň
pohledem na cokoli trpím změtí prokletou
chemicky vstřebám schopnost ztrácí vracet zvratky
a v ztěžklosti své se přetěžko opaky jeví
prašivostí krutě obrostlou
tmou zkažeností nechutenství i zlobou

vzpamatovat se musím z toho přec
když nechci předčasně vyhasnout
jak těleský tak duševní umrlec
nesmím v té tlamě utonout

Vidím i tvou duši, která se sápe do mého jsoucna a vidím zároveň i tu zešilevší marnost.

Jsem kočár bez přičetnosti, jsem sám zázrak, který se absolutně vnímá. A blázni, ti se postarají o to, aby člověk dekonale pečetil sehránku svou. A vše to snad vyskytne se v tom, po čem jsi, stejně tak jako já, blouznil celý život.

koupel vždy na nohy mne zhartusí
ano zkusím horece prolít povrch svůj
nechť děje se knůj nebo stůj
z duše své Ozalurem kal ten vypudím
buďte zblit zkozlen zdechlý
neb vše naopak

xix vlévám si tedy do vany své
tu kouzel vůni pobledlé
do zeleně se voda zabarví
tělo mé vzlyká
jak těžce si zvyká na horkost mdlou
pálí to jak dás
když ~~jsi~~ ponořej jsem za určitý čas
a broukám si blaženě
v mé vaně rezem roubené

ve vařeníšti tam si lebedím
nesedím a pěna dotýká se všech mých stěn
i strop polyká horký pot
jež čůrky žene se přes nos v vanu pěn
a usmahnout jak temný hrot
zakousím důsledkem věc tu Hou...
jak dlouho asi vydržím pod vodou?

Chtivostí jsi přepřáhnul tuto pomyslnou propast. Chci tím říci, že jsi ustrnul a slídíš tak, jak tato řádky jdou. Neukojil jsi svou revnivost, jen jsi nastavil dlaň. Pak jsi chtěl nezřít z oken svých a zasmádnul jsi na místě odkud ti nyní sděluji svá tajemství. Nezří tedy se mnou do minulosti.

sotva vnořím tělo své
třesení je veliké
ze strany v stranu rotací
schránka má se potácí
a ucho brnká druhému
že bortí se vše padlému
tu reflex zdvíhá obočí
vnitřnosti prosvětlené se zatočí
zřetelností nezvyklý a jako zbatečný
co vlastně tato znamená?
a naráz to vše utichá
musím tu smrt vyžhnut
než začnu zblble nadávat

Nechci tvou tvář znrtvořit, chci jen dotyčný okamžik znásobit dotekem - či dojmem tohoto stavu. Vhodme se tedy do onoho krazu nejsoucna. Neboť žádost dalších změn nás surově zdirektuje, až konečně tušíme, na čem jsme.

klid hrobový mne noří ven
čumím koukám vlhavě sten
minuta zlá komíhá
vpravdě smrt se tu mihá
Ozaluru se však netkla
jen puklin zemských je jich haedka
stěny zmizely jako den
a žilíř, z něhož koukám ven
tu zázrakem mi pozůstal
já koukám covím zblblý král
snad pravda toto není zde
vždyť vše je hrezně vyhaslé
trčíc trosky v horizont
krmí zrak můj jako bloud
te vpravdě čítám prstů pět
na rukou dvou jich je na deset
a štípu se též do stehen
však živ jsem táhlý jako len
ležeční struny přetáhlé
říkaj mi že je to velmi zlé

foton atom neutron
se přešlo klajen jako slen?
zešlél jsem pekelně
neb v přítomnosti prokleté
si zpívám věci olezlé?
rouby krhem plněné
z té vany vody studené
a třeštím bulvy etále víc
když zjistím, že vše opravdu je líc
snad za trest toto prezívám
jak Adam z vany vylézám
šat můj zhlitla země též
a srdce bije jako věž
sprostný nahý utíkám
lesů kousek uvítám
tak nejsem tedy zcela sám
když lesem utíkám hulákám

V minulosti jsi vždy nahlížel a jako bys mne neznal. Styděl jsi se
za to, že musíš, totiž v uvozovkách " musíš " pozdravit.
Byl jsem ti, vám, vděčen za tyto okanziky.
Vydržel jsem se na vás koukat a ještě větším opovržením nežli ty
na mě.
Ale coiva jste se ke mně přiblížili ěakší víc, tak jste smekali
a tloukli svou existencí v potenci mého bytí.
nemám v mysli se zatěžovat, hñci jen připomenout ty mysteriozní
mece, kdy jsem probouzel te, co se ještě probudit dale.
Snad se to vzpamatuje, ale vypadá to na xřícenou krvelačnost.
Vždyť reál mne ubíjel tak dalece , že jsem se smísky válel po
parcích. Pěkně se to bláznilo v těch ponurých jitrech.

Poté přišel svátek zmrtnýchvstání a já dobil pohotovostí všednost okamžiku. Snad byla spuštěna do mých kaděří Ježíšova ~~zmrtnýchvstání~~ orchydejí, anebo vešjerá slunce zamžikala v onen dotyčný den. Procítil jsem velkolepost a zahnal chudinské pomáčkávání včetnosti pomyslných pokladů lidstva.

Tušil jsem že někde tady u těchto dotyčných nastává moje hodina. Takové chvilkové prolomení. Byla to dominanta v mé viziionářské aréně.

A ty v těch chvílích, kdyžs měl promluvit, tak jsi mlčel. Nejste zde v těchto chvílích, když kráčím za sluncem, nejste zde, když jsem přikryt příšerným tichem, které je už bestiálně hmatatelné.

pomyslně jsem tu já
a nikdo jiný nedutá
až k ránu počne tichý šlest
bít do uší jako pěst
brouci vítr krysy já
toť všechno co tu přebývá

do týdne vrážím v jedno z měst
nalézám tu šatů zvěst
tak oděn sytý ozbrojen
bohů díky za to vjem
střílím v spánku po krysách
v těch zšedlých zemských kulisách
všude mrtvol na dosah
a živých nikde probůh snad?

sám jsem za trest v tomto snu
když táhnu krysy za mnou v dnu!
v domech hledám pořvávám
a mrtvol se již obávám
však mimo nich zde není nic
co zasvítile by do pramic!

Vrátím své šlépěje ke konkrétnímu tanci vzpomínek, kdy vysánu své polobdění ve snaze zjevit tebe dotyčného takových, jakým se jevíš při průletu vůkol vše zaznamenávajícího vědomí. Embriionální tvar na lidské masce dostoupil vrcholu, když jsem byl nucen vyslechnout si opar lživých rtů.

Když jsem protoplazmu přilnul s tím uchem přilepeným k uchu tak rendencí velikých nybyl rachot všeho okolo a vděčím tomu svému heroxizujícímuuslechu nyní uvažuji o tom, o čem asi uvažuješ ty! A přicházím na to, že jsme se sešli v tom velikém znamení kří že, kdy nelze minouti kohokoli, neboť prolínají se cesty. A i když například za dvě stě let, prolnou se v tom znamení stejně. Čas zde nehraje žádnou roli. A ty, kdo jsi si to netroufнул pochopit, tak cosi jedinečného v sobě zapíráš.

Bajt jako kovádka, se kterým se manipuluje skrze materiální vize
nejsoucnosti! Srovnáváš snad své bytí vpravdě s kůrkou chleba,
či s hltm piva?

Poté jsi bez řečí gakticky jenom prdelním nervem, jenž zápolí
s dalšími přebytky ve vymezeném čase! Je mi tě láto.

Nutit někoho aby věřil ve své vyšší poslání, to je absolutní
nesmysl. Ze desítky tisíc let byl málokterý člověk schopen
uvěřit v něco podstatnějšího, nežli v démonické zrození.

Ze špatnosti se dělá cnost, z kurevstev povýšení, z podrazu
hrdinskví, z pěstního práva zákon!

Také v sobě pociťuji touhu po násilí, kohekoli dostat na svou
cestu. Dostat ho tam, kam míří jeho zrak. Co však s ním, když
při první příležitosti zapře i sebe?

Mrzí mne, že nejsem zrozen jako Blesk, nebo Vodopád. Hřmící,
třeskatý, skutečně mající něco z vás.

Marně!

Proč jsi zapíral, když ti k snědku nabídli i tvou pokoru?

Proč pojídáš jejich zbytky, když tě při tom doprovází je-
jich smích?

A proč jsi smícky bez sebe, když oni vyvražďují tvoje plémě?

Dnes je to již obvyklé. Na každém visí oprátka jeho zániku.

Marně!

Neb neměli jste čas / neb drhnou vám kůži jako mě - neb všich-
ni jsme letří a přesto vzhlížíme vzhůru - neb nejame původci
tohoto zla?

Marně!

Škoda slov unášených hvězdým prachem mimo jasnou přítomnost.

i auta časem rozřádím
snad lidem hlukem prozradím
že jsem tu v dáli někde já
nebo tři léta již pobíhám
a marně hledám tvory mé
snad všechny během prokleté ...

A tenkrát ty skvrny z temnot proluly do stavu absolutně mimo.
Stín byl vytáhnout na světlo a mohl být řádně identifikován.
Vytáhnout z tmavého bludiště stává se kontrastním, ostřejším
a odlišitelnějším v té záři. Ovšem, když se přiblížíš, tak si
všimneš, že je to dým a že se vlastně taky pohybuje.

Odešel jsi jej a on tím slovem prechal, ač měl milion chutí
se zastavit a prohodit třeba pár blbinek.

Musel, ač chvílemi připomínal krásnou dívku, poté rdousící
haus skrze pocit. Tou bariérou se smítal stále do viditelná
i když nemohl za jediný svůj pohyb.

Pouhé slove zabíjelo jeho vždy dočasný tvar. Ploužící se v tom
ostrém Jasu. Sám marný v úsměvu, marný v těch Skvrnách.

Byl pouhá noc.

to strašně jsem se jednou hnál
aniž bach spal se utahal
únava mnou začla trást
že projížděl jsem další vlast
tak tedy tiše zakotvím
a spánkem nervy posílím
však se ona rachot vzbudí mne
jak je to všechno záhadné
nsvěřím však uším svým
pokud mi zrak nedá rým
to kolena se zjevila
až mě horkost polila
a šťasten jako malý kluk
kolona všaž zpomalí
až srdce se mi zastaví
a šestý smysl řek mi pryč
otoč auták je to bič!
sic život tobě pozůstal
a tihle ti jdou přes něj dál
pravdu mysl zjevila
neb střelba za mnou pravila
bych prchal jako šílený
před tou rotou blažený
a hnali jsme se tak pár dní
tu bloudím notně zpocený

Patafyzická muzika, hereizující kloub k této vizi.
Není zde strachu, jen trochu nenáhlého nejasna. Možná jest vše.
V jediný okamžik jsem pochopil a pocítil, že se vzdýmám nad
ostatek.

A boží křesle přec jsmi dal
že přítele jsem tu potkal
byl francouz Michel zvaný
a mimikou my spoutáná
jsme našli přeci svoji řeč
a nebyla to žádná řeč
když poznal jsem že nejsem sám
a on se těch zlých taky bál

ta zvědavost nás přepadá
kdo vlastně nás to napadá?
neb života pramálo tu je
kdo ty zbytky plundruje?

hned v městě jistém stavíme
ze skryše ven hledíme
až dorazí ta kolona
kdo vyjde a zle zavolá?
tak čekáme tu druhou noc
až dorazí ta pranemce

již jsou tu ti zloduší
vyskáčou jak ropuši
a světe jsem tak známý
snad je to kruté znamení
te armáda Rudá skáče ven
já čumím blbě na ten plex
a držku svoji dokořán čím jsem to asi přikovám?

Pravdou byl prolnut podvečer. Marně! I krysy zalezly do děr.
Výsměch se stával jasnou řečí.
A smrt je tou skvrnou, která očištuje krvavou nostalgii.
Vnímáš pojednou vše co jsi stačil promarnit.
Pozdě!
Marně již lituješ!
Časů jsi měl dost.
Pozdě!

A vyhlásili my boj marný jim
neb páchli jakosmtný plya

od těl ostatky nás dělí hned
pozůstal jen pouhý sled
na pět kusů rezsekám
Slunce západ nevnímám

jen průzer světél jasný je
vše tu zrak můj varuje
před tou ekátrou zblblých těl
neb Dýmem jsou a Nocí jen ...

Mořské obludy, slyzké jako mých, se dál vlekly v písečných
vibracích příchozích vteřin, dnů a Pamětí průsvitných
studených vln. A pasouce se jak dobytek, svými ostrými zuby
do nekonečna vysávaly ono Temné nie.
Rostlinstvo, hmyz, vše pozůstávající, radši přijalo podobu
hadů. Poté se to všechno vtělo do skalních průzerů a
zakle navždy ...

alkoholem

Můj obraz na plesí Vietnamky
a zápach petní vlny
sůl na zpoceně lesklé kůži
a touha po koupeli
v slaném potu země na západě-
-zažehání přízraku
krvavého potu rodiček
ve ztřeštěné nůbl společnosti
V Pappu

po vaší krvi potu pláči
touha po koupeli
v slaném potu země na západě

Brno 20.11.1985

Mírovi a Janě

Můj obraz na pleši Vietnanky
na mastné slané pleši uprostřed
modrých vlasů
můj překvapený výraz
rozeshvělý jako když guru
vyslovuje posvátné
ÓM

Svatí se potí na mučidlech
vyplazují slané
vespřevé jazyky
mahé světice mají zpoceně hyždě
řezníci zase zátylky
a nad tím vším
horký pot milenců
kteří kůží pláčou
a dýchají své štěstí

Na kolik těl
zbrocených potem
jsem už vyčerpaně klel
na kolika slavných tvářích
herečnými dotyky svých rtů
jsem bloudil
nikdy nevěda
co jsou slzy a co pot

Z kolika prostěradel zasviněných
potem a krví
jsem se zvedal
na odchodu líbal
r ty bílé soli potu
a pak mlsil se můj pot
s potem zvrhlíků
abych pak páchl

Tomuto výplodu, který posílám Vám a celým Varům předcházela
osamělá březnová úvaha na pokoji v Thurnálu

Těžko se strhávají na čelo přilepené průhledné košíčky
zevnitř promočené slanou deštěm
deštěm potu ze vzrušujících pohybů

Podvědomě

vyhledávám ty chvíle
kdy lidské tělo pláče kůží
nebo očima
nebo obojí současně
skoro stejně slane jako varské prameny

Všechny otvory v lidském těle
jsou určeny k tomu aby něco přijímaly
a něco vydávaly
obávám se že ústa nejsou
tím otvorem
který vydává
vždy jen květy...
... a pokud vydávají jenom květy
jsou tam mnohdy květy zla/promiň Baudelaire/
jiné otvory to dokážou
jen když jsou nemocné
zlo v ústech je nemoc...

Ai konečně vyavracím roubík ze srdce svého hrdla
a tisknu s ním
o popravčí zeď rakoviny tvého tchána
dej si pásku na oči i přes ústa
abys s hlavou mazaak a chřípím zalitým krví
poslouchala sirénu lásky pod mým spánkem

Ai když pyj hřebene střechy v Maloměřicích
byl s mým
věvec Tvých řas se proměnil
v trnovou korunu namísto svatozáře nad mým čelem
v zaroseném zrcadle tvého pravého oka
které vypotilo jak se mi zdálo
něžnou kapku křehoučkého štěstí
To z ledovce z vrcholků hor
řekl jsem si

Pil jsem ji tak jako jsem pil
z nejkrásnější nádoby Tvého těla
předem opilý přáním pít tak dlouho
až bych hlavou prprostl krví milosti
do vadeců statečných drahých plic
Božské oko v roztřed břicha
a studánka ticha
teď....
ticho bez času

Ve Fíatu před Bohémou
zase umírá Tvoje tehánovská bezohlednost
a s ní se krčí celá smečka
Tvých obětí životu s labutím vyvrhelem
Nehty kreva zuby
a úplně jímá pochva místo Tvého "ticha"
Tvoje štěstí je šťastné
i s červenou spirálou kolem beder
se spirálou způsobenou bičem
upleteným s pupecní šňůry mrtvé narozené lásky